

جمعه 13 مهر 1397 - 25 محرم 1440 - 5 اکتبر 2018

انتقال حضرت امام خمینی(ره) از ترکیه به عراق (1344 ش)

انتقال حضرت امام خمینی(ره) از ترکیه به عراق (1344 ش)

وضع بحرانی و در حال انفجار کشور که از ادامه تبعید رهبر نهضت اسلامی ایران ناشی می‌شد از یک سو، و عدم تمایل دولت ترکیه به ادامه زندانبانی خود از سوی دیگر، رژیم پهلوی را بر آن داشت که تبعیدگاه امام را تغییر دهد. از این رو، طی مذاکره سری با دولت عراق در قبال این تعهد که دولت ایران دخالتی در سرنوشت، آزادی و مدت اقامت امام در عراق نداشته باشد، عراقی‌ها با انتقال امام به عراق موافقت نمودند. ورود امام در 13 مهر 1344 ش به عراق پس از یازده ماه اقامت در ترکیه، که ابتدا به صورت ناشناس انجام گرفت، استقبال گرم و پرشور و بی سابقه‌ای را به دنبال آورد. حضرت امام پس از یک توقف کوتاه در کاظمین، برای زیارت مرقد مطهر امام هادی(ع) و امام عسکری(ع) رهسپار سامرا شدند و با استقبال باشکوه مردم و حوزه علمیه سامرا مواجه گردیدند. روز بعد کربلا یکپارچه برای استقبال از امام آماده شد و ایشان یک هفته بعد با استقبال بی‌سابقه مردم و حوزه علمیه نجف وارد این شهر شدند. هدف رژیم شاه از تغییر محل تبعید امام آن بود که با توجه به شرایط خاص و سنتی حوزه علمیه نجف که هر تازه واردی در آن هضم نمی‌شد، آوازه امام را از این طریق به خاموشی بکشانند. اما حضرت امام با ادامه مبارزات خود، رهبری نهضت اسلامی را به شکلی دیگر پیگیری کرده به طوری که رژیم بغداد مجبور به ایجاد فشار علیه ایشان و فراهم آوردن زمینه‌های خروج امام از این کشور گردید.

هجرت تاریخی حضرت "امام خمینی(ره) از عراق به پاریس (1357 ش)

سیزده سال پس از ورود حضرت امام خمینی(ره) به عراق و اقامت در نجف اشرف، به دنبال فشارهای دولت بعثی این کشور برای محدود کردن فعالیت‌های سیاسی ایشان، حضرت امام خمینی(ره)، با چند تن از نزدیکان، صبح روز 12 مهر 1357 ش به سوی کشور کویت مهاجرت کرد. ولی دولت این کشور از ورود ایشان، با وجود داشتن ویزا، جلوگیری نمود. از این رو، ساعاتی را در مرز ماندند. در ساعات پایانی این روز، مأموران مرزی عراق به امام اطلاع دادند که بازگشتشان به نجف بلامانع است. اما امام از بازگشت به نجف خودداری کردند و شب را در بصره گذرانده، تصمیم گرفتند به پاریس بروند. عراقی‌ها نیز موافقت خود را اعلام کردند. عصر روز سیزدهم مهر 57، امام و همراهان به بغداد منتقل شده و روز بعد، این مهاجر بزرگ با کاروان کوچک همراهش، برای خدا، به سوی خدا و در راه خدا، هجرتی تاریخی و سرنوشت‌ساز را آغاز نمود و معظم‌له در محله "نوفل" و "لوشاتو" در حومه پاریس اقامت گزید. در مدت اقامت چهارماهه امام در پاریس، نوفل لوشاتو، به مهم‌ترین مرکز خبری جهان تبدیل شده بود. حضرت امام تا چند روز پیش از پیروزی انقلاب اسلامی ایران در همین مکان به سر برده و ملت مسلمان ایران را در سرنوشتی رژیم شاهنشاهی، رهبری می‌نمودند.

روز نیروی انتظامی

از سال 1378 با درخواست نیروی انتظامی و تصویب مقام معظم رهبری و فرمانده کل قوا زمان برگزاری هفته نیروی انتظامی از تیرماه به مهرماه هر سال انتقال یافت. قبلاً 27 تیر به مناسبت سالروز تصویب قانون ادغام نیروی انتظامی به نام روز نیروی انتظامی و سپس هفته آخر تیرماه به نام هفته نیروی انتظامی نامگذاری شده بود و در این روز و هفته، مراسم ویژه‌ای برای بزرگداشت این نهاد انتظامی برگزار می‌گردید. ولیکن بعد از بررسی‌های جمع‌بندی نظرات و دیدگاه‌ها و پیشنهادها، مختلف مقرر شد هفته نیروی انتظامی در مهرماه، برگزار شود. از جمله عللی که برای این امر ذکر شد تعطیلی مدارس و دانشگاه‌ها و آموزشگاه‌ها بود، که طیف عظیم جوانان و نوجوانان کشور را تشکیل می‌دهند و نیروی انتظامی اصلی‌ترین برنامه‌ها و ارتباط با این قشر تهیه و تدارک می‌بیند و با تعطیلات تابستانی امکان ارتباط مناسب و برنامه‌ریزی مطلوب برای آنها وجود نداشت، دیگر اینکه با توجه به درجه حرارت بالا در فصل تابستان امکان اجرای برنامه‌های مختلف برای همه اقشار مردم و در همه مناطق کمتر امکان‌پذیر بود.

شهادت "حضرت امام زین العابدین(ع) امام چهارم شیعیان بنا به روایتی (94 یا 95 ق)

تاریخ دقیق شهادت امام سجاد(ع) مشخص نیست ولی روایت 25 محرم سال 94 هجری سندیت بیشتری دارد. مدت عمر آن حضرت پنجاه و هفت سال و طول امامت آن بزرگوار سی و چهار سال و اندی می‌باشد. آن حضرت به دست هشام بن عبدالمطلب در زمان خلافت ولید بن عبدالملک مسموم گردیدند و در کنار مرقد مطهر عموی بزرگوارش، حضرت امام حسن مجتبی(ع) در قبرستان بقیع به خاک سپرده شدند. حضرت امام زین العابدین(ع) پس از واقعه‌ای پرشور کربلا، به همراه دیگر افراد خاندان اهل بیت(ع) به کوفه و شام برده می‌شوند. ایشان به همراه عمه‌ی بزرگوار خود، حضرت زینب کبری(س) رسالت حسینی را با افشای ماهیت دستگاه فاسد اموی و معرفی راه پاک ثارالله به عنوان مسیر صحیح به سوی نجات، کامل می‌کنند. آن امام بزرگوار پس از رسوا ساختن

وقوع شورش تاریخی سلطنت و طلبان در جریان انقلاب فرانسه (1795م)

بعد از وقوع انقلاب فرانسه در سال 1789م و شکل و گیری دوره جدید، قانون اساسی این کشور در سال 1791م تصویب گردید. چندی بعد این قانون تکمیل شد و براساس بخشی از آن، مجلس از دو قسمت تشکیل می شد. یک شورای پانصد نفره که اعضای آن بالای سی سال سن داشتند و دارای حق انشاء و تدوین قوانین بودند و یک شورای پیران (مانند سنا) که شامل 250 عضو بالای 40 سال بود که حق تبدیل مصوبات شورای اول به قانون را داشت. در عین حال به منظور خنثی کردن طغیان ناگهانی سلطنت و طلبان و طرفداران شاه، قانون مقرر داشت که در انتخابات بعدی، دو سوم نمایندگان مجلس قانون و گزاری جدید، از بین نمایندگان فعلی انتخاب شوند. این مصوبه که به فرمان دو سوم معروف شد، در پاریس با مخالفت و هابی روبرو گشت. با استفاده از اوضاع متشنج و اعتراضات مردمی، قیام سلطنت و طلبان به وقوع پیوست که خطری برای حکومت انقلابی به وجود آورد. ادامه این وضعیت باعث شد تا شورش و های پراکنده و ای در مناطق گوناگون کشور شکل گرفته و از جمله مشروطه و خواهان توانستند با استفاده از نارضایتی گسترده مردمی، بار دیگر بر بخش و هابی از مناطق تسلط یابند. این مسئله باعث شد تا حکومت وقت با کشاندن نیروهای نظامی به پایتخت دست به مقابله زند. در 5 اکتبر 1795م عصیان علنی و شورش عمومی با شرکت حدود 25 هزار پاریسی شکل گرفت. تظاهرکنندگان که به جنگ و افزار هم مجهز بودند نواحی متعددی را تصرف نمودند اما باراس که فرماندهی نیروهای نظامی را برعهده داشت با کمک معاون خود ناپلئون بوناپارت و آتش سنگین توپخانه، توانست شورش را درهم شکند. گرچه عدم حمایت عمومی مردم از سلطنت و طلبان از دیگر عوامل شکست آنها به شمار می رفت.

حکام جور در مجلس عبیدالله بن زیاد و یزید بن معاویه، به مدینه باز می گردند و لحظه و ای از زنده نگاه داشتن واقعه و ی عاشورا باز نایستادند.